

velse for Kjøbstæderne til 60,000 Rbd., og at Estergivelsen, som man kalder det, for Kjøbenhavn, vilde andrage 90,000 Rbd. eller 190,000 Rbd., eftersom Satserne forhøies eller ikke, hvilke Summer vilde blive dækkede af Indkomstskatten. Men, har man beregnet, hvilken Andeel af Indkomstskatten der vil falde paa Kjøbenhavn selv, og hvilken Andeel der vil falde paa Kjøbstæderne? Og naar nu en Indkomstskat bliver indført, og naar, som overalt det kun er de personlige og de directe paa Eiendom hvilende Skatter og Afgifter, som her vilde blive at fratraske fra Indtægtens Beløb, med hvilken Gaardhed vil det da ikke fremtræde for Enhvers Bewidshæd i Kjøbenhavn, at der her spares indirecte Afgifter til Staten, hvorfor alle Andre ere frie, og at disse indirecte Afgifter, som tidligere af Forbruget af visse Gjenstande have været henved 2 Rbd. pr. Menneſke, nu ere blevne forhøiede til henved 3 Rbd.

Det skulde gjøre mig ondt, om jeg ved disse Betragtninger havde opvakt den Tanke hos Fleerheden af Dem, at det er Hensyn til Interessesen for den Commune, som jeg har den Ære at repræsentere, der har lagt mig mine Ord paa Læben. Selv, om jeg ikke var Hovedstadens Repræsentant, vilde jeg have følt mig opfordret til at søge at forskaffe min Anskuelse Indgang hos Dem; thi Lighed i Beskæftningen er for mig et Hovedprincip, og jeg troer, at det maa være Formaalet for Landets Finantsbestyrelse. Lader os ikke glemme, hvormange Gange det i denne Sal baade under Rigsforsamlingen og under den første Session er blevet udhævet og er blevet lagt Vægt paa, at Ulighed for Loven, at Ulighed imellem Folkets Classer var det, som skulde og maatte bortfalde, at det var den store Frugt, som vi skulde høste af den Bane, hvorpaa vi nu ere indtraadte, at den Ulighed, som i mange Henseender bestod mellem Hovedstad, Kjøbstæderne og Landet, var unaturlig. Jeg troer ikke, at Nogen kan bebreide idetmindste mig for, at jeg har søgt at forsvare denne Ulighed. Jeg fandt det naturligt, at der med Hensyn til Landets Forsvar skulde indtræde Lighed imellem Land og Stad, mellem Folkets forskjellige Classer, og, dersom jeg i nogen Hens-

ende var uenig, var det snarest, at Ligheden ikke blev ført vidt nok igjennem. Men det forekommer mig, at, naar vi komme paa det finantstuelle Gebeet, saa forsvinder paa eengang vore Lighedsanskuelser, og vi gaae da ud fra den Forudsætning, at Landet, Kjøbstæderne og Hovedstaden vedblivende skulde staae som ulige, ikke ligeberettigede Dele af Staten, for Finantskassen. Jeg anseer dette for en uheldig Omstændighed, naar denne Anskuelse deles af Private, men jeg beflager høiligen, at den synes at have fæstet Rod hos Landets Finantsbestyrelse, for hvis Dygtighed og Iver til at fremme finantstuelle Reformer jeg iøvrigt nærer den største Agtelse.

Finantsministeren: Jeg har ikke af den sidste ærede Talers Foredrag kunnet med Sikkerhed udele, om det er hans Mening at ville tilraade, at Consumptionen nu hæves for Kjøbenhavn, eller at man ialtsald i Forventning af, at en saadan Ophævelse maaskee senere under gunstigere finantstuelle Forhold vilde kunne finde Indgang, midlertidigen skulde lade Alt blive staaende ved det Gamle. Jeg faaer at afvente Sagens Behandling paa de senere Stadier, for at see, hvilke Resultater den ærede Taler udeleder af sit Foredrag, men skal allerede her tillade mig at imødegaae de principielle Tvivl og Indvendinger, han har gjort. Den ærede Taler begyndte med den Betragtning, at der igjennem den hele Opfattelse af denne Sag, saaledes som den foreligger i Lovudkastet og i den samme vedfølgende Opsats, synes at gaae den Tanke hos Finantsbestyrelsen, at Landet skulde, hvad dette Anliggende angaaer, betragtes som deelt i trende Hoveddele, nemlig: Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, og det syntes, som om den ærede Taler gjentagende under sit Foredrag kom tilbage til i visse Maader at bebreide Finantsministeriet at skulle have en saadan Anskuelse og søge stadigt væk at gjøre denne gjældende. Jeg maa dertil bemærke, at jeg ved flere Leiligheder, og navnlig under den forrige Rigsdag, da der var Spørgsmaal om en Sammendragning af forskjellige Skatter, troer at have temmelig tydelig udtalt, at jeg paa ingen Maade billiger den Anskuelse, at de forskjellige Classer af Statens skatteyndende